

А мох проростає у шкірі лінивця
Завбачливо
Як в землі корінець
Що направо – ув усміх наліво – у зморшку
І що губ досягає
Коли дрібнолітерним оком
Уранці я сходжу
І ти проростаєш в мені яко степ
Надтихо

В кожному племені своя лінія
І ребристі долоні богів,
А побожність несе ув імені
Той, хто довго і тихо вів –
Той собака, що між деревами,
Біль у пошуках виїда.
В кожному племені свої нориви
І в долонях товчена вода.

Вшиті в нутро,
Запечатані Богом на спомин,
Схильні до слів
Почастинно відходимо, бо
Спізнані ми,
Наче листя потому
Як впало на спізнане дно.

І я пам'ятаю
Я юнка маленька дівчинка
Що в татових чоботях йде

Кошик у лівій руці а в правій
Букетик настурцій
Їх стебла
Їх стебла пахучі між пальців
І це полудневе сонце
В обличчя гарячою хвилею
І тиша дороги
У перший липневий день
І вже озираються
Бо йду я ув усміщці
Й думаю
Що гарна я
В татових чоботях

Неназване і назване з'єднає
Кільцями древа – плоть до плоті
Із
Початку, що незнаємий до краю,
Кінця, що приведе згори униз.

І глиною з печери чи пісками
Усипле світ прозорний, а за
Тим
Зростуть в мені обітовані ками –
Неназваного й названого дім.

Ти – медяна роса
Погладь мене наче мураху
Зіжни шепотіння із грудок землі
Цей світ проминальний

І те що позаду між нами –
В траві перегусло.
І снить наді мною медунка
Мене напуває
Що ми довговічні
У слові прийдешніх днів
А я напувати не вмію
Я наче мураха,
Я наче мураха з росою й
Доволі мені.

Ми – єдиний хребет землі
Ми – її ластовиння
Старанно підібране Богом
Для кого?
І ти не питай мовчи
Ти сьогодні один а вже завтра
А завтра вже ні
Твої руки м'які від любові
І дякуєш Богу
для чого?
Ми – єдині такі
Й цього досить.

Це ув іншому
Від рук і від ніг стільки щирості,
Напувального вітру,
Що в подиху час відворотнім
стає,
Коли від пробачень незле

І від дякувань.

Мені злотоцвіт ув очі впадає

золотом:

І я наче вища за дерево,

І ніби

Це з мене багато ширості.

Горе що йде у пісок і виходить із моря

Гори що біля хребта виростають углиб

Біблії кажуть написані зовсім не Богом

Богом написане світле мовчання риб

Так і всередині мушлі лежить безіменне

Ніби людина повна сухих кісток

Котрім не сниться і не ввижається

Горе що вийшло із моря і йде у пісок

Незавершений усміх червінькових губ –

Я сьогодні смішна, я сьогодні до болю смішна.

Не зайшли береги і від них духота не зійшла –

Це у тілі для тіла відзначений зруб,

Це волоський достиглий в волоссі горіх –

Так і мовити слова не можна, бо тишина.

Я сьогодні смішна, я сьогодні до болю смішна –

Невмолимим є те, що згасає межі білих ніг.

Кого я знаходжу під шкірою

Нічийний сад

Мої невимовні треми

Що дух колотять
А це піднебесся гортані
І зимності спогад чи
Здогад
Про те чому безум важливий
Та нічийний сад
Високі бурштинові трави
Що вказують напрям
І легко лягають на ноги
І важко мовчать
У неділю

Сплутані обриси знову видніють на сонці,
Дивно-чіткі, немов скабка в бурштині фаланг.
Місяць двосічний кінцями торкається вкотре –
Обмаль того, що сьогодні повідає Ганг.

Річка – не хвиля і море – не хвиля, тож нині
Ступиш на камінь, а він уросте в півноги.
Вічним здається небесне, але проти цього
Обрис питання: чи в грудях є три береги.

Світ в мені – глина самотності –
Ліпиться, ліпиться поверх нерівностей губ.
Сотні дерев – мовби люди – мене обирають –
Я ж бо – старанно сповиваний долею куб.
День – це початок, і ніч – це початок –
Згустки правічного сонця віконних зіниць.
Усміх з журбою мене перевершить, а нині
В світі я – голос і слово моє – горілиць.

Пахкий світанок зримає і незримає
Усотує корою сніжних див –
Ми ліпимось із чорної цеглини
На противагу тим, хто колись вів.
Щербатим дням завдячувати стачить:
Впадуть дерева – зійде горицвіт.
Натомість із руки чи звідусюди
Виходить та, що схожа на болід.

Моє піде в тебе,
Твоє – в мене.
Сто сотень прощ у рівному обличчі,
А більше не сховається у річ і
Не мине.

Ковзне між рук,
Між ніг завмре
Неначе зірка понад дивні кручі.
Тому, хто міг і хто колись захоче –
Омине.

Зіткнувши білі сосни із пожеж,
Зіткнувшись з невмолимими жінками, -
Сусідство змін відсутнє, а відтак –
Я дихаю між істин берегами.
Крихким здається світ під жовтим пальцем
І вітер дме від низу догори –
Але це помилково, бо насправді
Не він змінився – лишень я і ви.

Замурована тиша у міці свого Абсолюту –
Це півсотні портретів мені незнайомих людей,
Це нікчемні питання збагнути чи просто відбути,
Пересунувши з місця на місце задавнений глей.

Зачароване слово між пальців спускається долу –
Це сьогодні, це нині мені сповивати життя.
Це назавжди від Бога залишитись більше ніж кволим,
Перейти на місток голизною із тим, що відтяв.

Жива земля по тім'ю як по дереву – народженим удосталь туги слів;
Дозрілими, а, може, і не дуже здаються ті, кого Ти не привів.
Збагнути, осягнути висотою-відривом-незбагненністю облич
Життя, що прикривається корою, життя, що є воно і день, і ніч.

Замшілі стріли вказують на вічність, у ній – завжди зникнемо на коні,
Тривкому не сховатися ув інших, тривкому народитися в мені.
В апокрифі немає післямови – мигдалини змальованих очиць
Зіткнулись між сьогоднішнім і Богом – і ми в любові падаємо ниць.

Вічі і вічка напруги –
Глузд тятиву перерве – і на грудях вуста;
Мить – архаїчна, тож плід не завадить. Удруге
Хтось порохує гачечки чужого листа.
Блуза, мов стебла опалі –
Зсувом по тілу й відбитком у сонмі зіниць.
Взимку цвітуть полюси і затьмарені кали –
Кожен показує Богу придуману міць.

Опісля Карпат ми схилились на білі дерева,
Наче віршем пройшовся по тілу голодний поет –
Це у ньому сьогодні зворушливий вічками мед –
Пліч-о-пліч в натузі зростаємось – ми ж бо дерева.

У лютого люті мотиви – дитя спромоглося
До найдовшого дня, що сповитий знайомим віршем,
Нагадати: увінчаний дивними пальцями трем
Застиг в піднебессі Карпат, а відтак уже досить.

Дух сліпоти, що буває він інколи в тілі,
В кокон згортає оголені Богом уста.
Віршем досюди (як мається бути насправді)
Я не промовила жодного слова зі ста.

Мовчки зростаю, щоб вийти із пальців потрібних –
В ціліснім радше мовчання промовить мені.
Все, що сотворено до і зруйновано після,
Так чи інакше існує в подвійному дні.